

Какъ сина на царя
жаръ-птица хваналъ,
какъ невѣста нему
сивий влѣкъ грабналъ

Слушамъ азъ, сърдце ми
спрѣло, едва бий...
ей въ куминя бѣсно
вѣтъра завий.

И сгушамъ у баба
плахо азъ глава
и прѣзъ дрѣмка слушамъ
сладкитѣ слова...

Заспя и сънувамъ
чуденъ, дивенъ край;
Царски синъ вѣвъ него
азъ съмъ — то се знай.

Ей прѣдъ менъ градина
съсъ цвѣта безчетъ,
и дърво високо,
що расте посрѣдъ.

Златна клѣтка виси
на дървото тамъ;

въ клетката жаръ-птица
грѣе съ чуденъ пламъ.

Птицата подскача,
весело си пѣй,
всичко околъ нея
катъ злато свѣтлѣй.

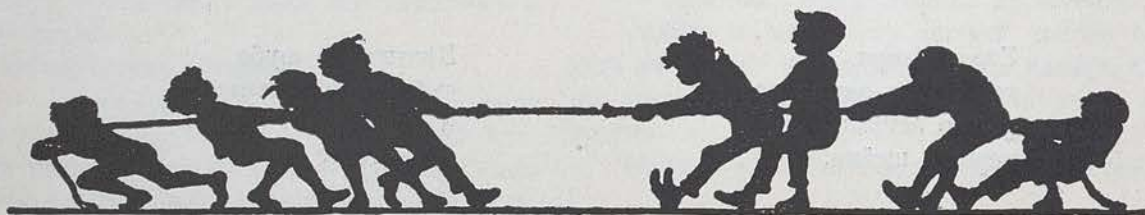
Азъ вечъ съмъ до нея
грабвамъ я, но въ мигъ
нѣщо зашумява,
еква звѣнъ и вѣкъ.

Стражата се втурва
отвсждѣ къмъ менъ,
а азъ смъртноблѣденъ
стоя вкамененъ...

Отъ страхъ се събуждамъ
слънце вече грѣй;
нѣкой вѣнъ приказва
и грѣмко се смѣй.

Весело течехте,
мои дѣтски дни,
вий грижи не знайте,
златни младини.

Ранъ-Босилекъ.

КАКЪ ЕДИНЪ ГРУБИЯНЪ СЕ ПРОМЪКНА ВЪ РАЯ ЧРѢЗЪ УМѢНИЕТО СИ ДА СЕ ПРѢПИРА.

(Срѣднѣвѣковна приказка — за дѣца и юноши).

Единъ бѣденъ грубиянъ умрѣ, а бѣше толкова бѣденъ, толкова неизвѣстенъ, че му се случи едно невѣроятнo нѣщо: никой не бѣ уведоменъ, нито въ рая, нито въ пѣкъла, за неговата смъртъ. Не ще се залавямъ сега да ви разправамъ какъ стана това; и нѣма защо. Всичко, което зная въ тая работа е, че, по единъ много страненъ случай, въ минутата,

когато той прѣдаде своята душа, нито ангели, нито дяволи се намѣриха тамъ да я поискатъ. Самъ прочее, и цѣлъ трѣлперящъ, нашиятъ грубиянъ трѣгна безъ водачъ; но той си мислѣше, разбира се, че е по-добрѣ да се докопа до рая, нежели до ада. За нещастие, той не знаеше добрѣ пѣтя за тамъ, и го бѣше много страхъ да не би да се заблуди; ала сждбата по-